

Arrest

nr. 84 462 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

| de de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 juli 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 juli 2012 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering

In uitvoering van de beslissing van de Minister van/van de gemachtigde van de Minister van van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke integratie, Verdurme M. ⁽¹⁾⁽²⁾ wordt aan

de genaamde V.U. (...) geboren te Muthur, op (...) die de Sri Lankaase nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven ⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang

naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggeleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

□ Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

+ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 15.12.2006 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 03.06.2009. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 02.06.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.08.2011 . Deze beslissing is op 22.09.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 22.10.2011 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 20.04.2012 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.06.2012 . Deze beslissing is op 03.07.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Sri Lanka.

☒ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

□1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van (maximum vijf jaar)gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van (meer dan vijf jaar), indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Indien hij dit bevel niet opvolgt, loopt hij gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980, is deze beslissing vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Overeenkomstig de artikelen 508/1 en volgende van het Gerechtelijk wetboek kan de betrokkene een beroep doen op het bureau voor juridische bijstand, en indien dat nodig is, kan hij een beroep doen op taalkundige bijstand, die krachtens artikel 508/10 van het Gerechtelijk wetboek kan worden verleend. De gegevens van de bureaus voor juridische bijstand zijn als bijlage toegevoegd.

Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing, met inbegrip van de informatie betreffende de beschikbare beroepsmiddelen, in een taal die de onderdaan van een derde land begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op zijn verzoek bekomen worden bij de Minister of diens gemachtigde.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.M.(...) . gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, V. U. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs.

(...)"

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wat betreft de thans bestreden beslissing, omdat het *in casu* om een herhaald bevel gaat. Gevraagd naar het belang ter zitting, verwijst verzoeker naar de situatie in zijn land van herkomst en die een terugkeer onmogelijk maken.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.3. Aan verzoeker werd reeds op 10 augustus 2009 en 22 september 2011 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat hij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat een beroep tot schorsing en/of nietigverklaring werd ingediend tegen de voormelde maatregelen. De termijn om dat alsnog te doen is verstreken. De bevelen van 10 augustus 2009 en 22 september 2011 zijn derhalve definitief en uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid ervan staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden geschorst. Tegen deze vaststelling brengt verzoeker ter zitting geen argumenten aan. De gevorderde schorsing kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep gericht tegen de thans bestreden beslissing in beginsel niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang. De exceptie van de verwerende partij is in die optiek dan ook gegrond.

3. Evenwel dient erop gewezen dat de bepalingen van het EVRM primeren op de Belgische Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de onderhavige procedure na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt ernstig is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep dat toelaat dat de inhoud van de grief wordt onderzocht en desgevallend passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze die verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, § 291; cfr. ook RvS 13 december 2011, nr; 216.837). Derhalve zal dan ook worden overgegaan tot de beoordeling van de grieven die gestoeld zijn op de schending van een bepaling van het EVRM.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

3.1. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft :

3.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen,

wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.1.2. Verzoeker verwijst naar een aantal algemene rapporten die hij bij zijn verzoekschrift voegt waaruit zou blijken dat de situatie in Sri Lanka niet verbeterd is sedert het einde van de oorlog. In een rapport van 18 juli 2011 met de titel "Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever", wordt gesteld dat de Tamils twee jaar na de oorlog nog steeds onderdrukt worden en wordt geconcludeerd dat de situatie niet verbeterd is en de overheid niet het nodige doet om de Tamils te beschermen. Het rapport van UNHCR van 31 maart 2011 stelt dat er nog steeds zware overtredingen zijn op het vlak van mensenrechten. Hiermee is niet voldoende rekening gehouden. Uit een rapport van 16 maart 2003 blijkt dat de toestand in Sri Lanka nog steeds ernstig en zorgwekkend is en uiterst voorzichtig moet worden beoordeeld.

Verzoeker vreest bij zijn terugkeer onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij tamil is en banden heeft gehad met de LTTE. Hij verwijst naar een arrest van het EHRM waarin 8 achtergrondrisicofactoren werden opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risicovol is. Verzoeker stelt 6 van de 8 van deze factoren te hebben. Verschillende bronnen, zo vervolgt hij, melden dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt, verhoord en gemarteld, soms maanden vastgehouden. Dit blijkt onder meer uit rapporten van Freedom from Torture en Human Rights Watch. Een en ander blijkt ook uit een verslag van de Asian Human Rights Commission en Amnesty International. Verzoeker verwijst verder ook nog naar een artikel met de titel "Sri Lanka must not torture rejected asylumseekers". Verzoeker vreest persoonlijke vervolging bij terugkeer. Alles wijst op willekeur. De Srilankesen die in Colombo landen worden willekeurig gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven dat ze lid zijn van LTTE. Verzoeker kan dus niet terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven, nu hij lange tijd is weggeweest en mensen die terugkomen uit het buitenland extra gevisieerd worden, omdat ze worden verondersteld veel geld te hebben en in het buitenland te hebben verbleven om de activiteiten van LTTE te steunen.

3.1.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat hij in casu slechts rekening kan houden met rapporten waarnaar wordt verwezen in zoverre deze worden bijgevoegd. Het louter citeren van een aantal fragmenten uit niet bijgebrachte verslagen laat immers niet toe de citaten op hun juistheid en in de algehele context te plaatsen en aldus correct te beoordelen. Werden bij het verzoekschrift gevoegd :

- een aantal bladzijden van het "Report of the Secretary-General's panel of experts on accountability in Sri Lanka", gedateerd 31 maart 2011.
- Een internetartikel van IRIN
- Een internetartikel van de LSP
- *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka* van het UNHCR van 5 juli 2010

Met betrekking tot het eerste rapport dient erop gewezen dat uit de bijgebrachte bladzijden blijkt dat de erin opgenomen informatie betrekking heeft op gebeurtenissen die plaatsvonden gedurende de eindfase van de oorlog en aldus niet pertinent zijn voor de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka.

De internetartikelen hebben enerzijds betrekking op de vrijlating van IDP's en de aanbeveling dat de regering de zorg voor deze personen opneemt, en anderzijds op de onderschepping, door de Indonesische marine, van een boot met Tamilvluchtelingen en de miskennis door de Indonesische autoriteiten van de rechten van vluchtelingen. Verzoeker toont met deze informatie geenszins aan dat hij persoonlijk een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Sri Lanka.

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en

N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. v. the United Kingdom van 17 July 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. Ook uit de bijgevoegde “*UNHCR Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Sri Lanka*”, van 5 juli 2010, blijkt dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE als een risicoprofiel kunnen beschouwd worden. Echter, in dergelijk geval moet uit het individuele dossier -namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen- blijken of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan bescherming omwille van een mogelijk risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Ter zake dient in eerste instantie te worden verwezen naar het arrest nr. 28 315 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 juni 2009 waarin wordt gesteld dat verzoekers voorgehouden verblijf in de regio Noord/Oost Sri Lanka ongeloofwaardig is, dat zijn asielrelaas niet kan overtuigen en dat hij niet heeft aangetoond in de negatieve belangstelling te staan van de Sri Lankaanse autoriteiten. In die optiek is verzoekers blote bewering dat het anders zou zijn omdat hij beantwoordt aan een aantal achtergrond-*risicofactoren* –hetgeen hij dus geenszins concreet aannemelijk maakt, gelet op hetgeen in het arrest van 3 juni wordt gesteld- niet van aard om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Waar verzoeker ten slotte wijst op het feit dat asielzoekers die terugkeren het risico lopen om te worden gefolterd, moet worden vastgesteld dat hij in zijn verzoekschriften wel tekstfragmenten voegt uit verschillende rapporten om deze stelling te ondersteunen, doch deze niet bijvoegt, zodat andermaal moet worden gesteld dat deze fragmenten niet op hun juistheid kunnen worden gecontroleerd en niet in hun globale context kunnen worden geplaatst.

3.1.4. Aangezien een verwijzing naar algemene rapporten in de hierboven geschetste context niet volstaat en verzoeker er niet in slaagt op hem persoonlijk betrekking hebbende elementen bij te brengen die erop zouden kunnen wijzen dat hij bij terugkeer zal worden onderworpen aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen, is een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Dit middelonderdeel is niet ernstig.

3.2. Wat de schending van artikel 6 van het EVRM betreft

3.2.1. Verzoeker stelt dat hij eerst werd opgepakt en de beslissing pas nadien aan hem werd betekend, dat hij het recht heeft in beroep te gaan tegen de negatieve beslissing, dat artikel 6 van het EVRM het recht waarborgt op een eerlijk proces, dat hij het recht heeft om het resultaat van zijn beroep af te wachten, dat een behoorlijk proces impliceert dat verzoeker een behandeling van zijn vordering kan verwachten en het recht heeft op het bekomen van een beslissing binnen redelijke termijn. Hij besluit met te stellen dat hij eerst werd opgepakt en slechts drie dagen later de beslissing aan hem werd betekend. Dat op zich is al een schending van zijn rechten.

3.2.2. Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM in casu van toepassing is, dient erop gewezen dat deze grief gericht is tegen het feit dat verzoeker pas nadat hij werd vastgehouden in kennis werd gesteld van de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd afgewezen en zich in se verzet tegen zijn “voorbarige” aanhouding. Hierboven werd er echter reeds op gewezen dat de Raad niet bevoegd is om te oordelen over de beslissing in zoverre die betrekking heeft op de vasthouding, zodat deze grief niet dienstig kan worden aangevoerd. Overigens toont verzoeker niet aan dat hij de intentie had om in beroep te gaan tegen de beslissing tot onontvankelijk verklaring van zijn aanvraag op grond van artikel 9*bis* en dat hem ingevolge de thans bestreden beslissing hem dat recht zou zijn ontzegd. Dit arrest bewijst verder dat verzoeker wel degelijk een beroep heeft kunnen aantekenen tegen de in het onderhavige geding bestreden beslissing. Dit middelonderdeel is niet ernstig.

3.3. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker voert dan wel een schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch zet op geen enkele wijze uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing met de voeten is getreden. Dit middelonderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de vordering, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond is en moet worden verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,
mevr. S. QUINTENS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

A. WIJNANTS